

Catalunya i Flandes, 1519-2019

«Si Europa vol afrontar l'embat xinès dels pròxims anys, hauria de mirar més a Catalunya i Flandes i menys a Madrid»

Orange: Deixa't convèncer! Vine amb mi!

Egmont: ¿Què és això? ¿Plores, Orange?

Orange: Plorar la pèrdua d'un amic no és pas indigne d'un home.

Egmont: Em dones per perdut?

Orange: Ho estàs. Pensa-hi. Tan sols et queda un termini curt. Adéu!

'Egmont', Goethe, Edicions La Campana 2019

Per motius professionals, ahir vaig tenir la sort d'assistir a la visita del President de Flandes al President Torra.

Després d'haver visitat la seu del govern flamenc a Brussel·les, Errerahuis al Febrer i reunir-se amb el seu predecessor Geert Bourgeois, Jambon ha volgut mostrar la seva amistat amb Catalunya des del primer moment de la seva presidència, així com el suport a la fi de la repressió i una solució escocesa per Catalunya. Una posició que és pràcticament unànime en l'arc parlamentari flamenc, en un consens que actualment només seria possible trobar a Eslovènia.

Sempre pràctics, els flamencs estaven molt interessats a aprofundir en el programa de cooperació entre Catalunya i Flandes que intercanvia millors pràctiques entre departaments d'un país i de l'altre. Una cooperació bottom-up, de baix a dalt, per construir una Europa millor i sense imposicions.

En particular estaven interessats sobre la feina que està duent a terme el Conseller

Puigneró. Jambon, que havia treballat en empreses tecnològiques fins als 47 anys, hi va mostrar gran interès. Particularment davant les explicacions de Puigneró: "el model de la Xina és basat en la centralització de totes les dades dels ciutadans per part del govern, té una clara voluntat de control. Per altra banda, el model nord-americà és que grans corporacions controlin totes les dades dels ciutadans per tal de comercialitzar-se. Apostant per tecnologies com el blockchain, Catalunya vol obrir una tercera via, en què el ciutadà sigui sobirà de les seves pròpies dades". La delegació flamenca en va quedar impressionada, així com horroritzada pel decretazo digital espanyol. Dues maneres ben diferents d'afrontar el segle XXI. Una visió que potser no podrem implementar del tot si Catalunya no esdevé un país lliure de ser governat amb les mateixes lleis i que Europa s'hauria d'agafar com un model propi.

Entre les reunions formals, la visita posterior al cor de la catedral va ser un moment màgic per la delegació flamenca,

que hi va descobrir acompanyats pel President Torra d'una de les traces més notòries del pas de l'Emperador flamenc Carles V per Barcelona i Catalunya. I és que fa exactament 500 anys, el 1519, Catalunya va ser la capital de la política europea, gràcies al nomenament de Carles d'Habsburg com a emperador de l'imperi just mentre era a Catalunya per jurar les Constitucions catalanes i esdevenir comte de Barcelona. Per aquest motiu, el març de 1519 es va organitzar a Barcelona la reunió de l'Ordre del Toisó d'Or, que en aquella època, diuen els entesos com el professor Àngel Casals, que era com un G8 del Renaixement. Ell mateix va poder mostrar als dos Presidents la fusta del segle XV, portada des de boscos polonesos per construir el cor, així com els seients de cadascun dels participants i convidats, decorats amb els escuts heràldics de cadascú i que encara es poden observar avui. Entre ells, no només hi havia el de l'emperador, sinó també els dels sobirans d'Aragó, França, Hongria o Anglaterra. Amb encert el professor Casals feia notar que l'aliança entre Catalunya i Flandes-Borgonya ja existia des d'abans, sempre com a contrapès de l'aliança secular entre Castella i França. La delegació flamenca, a més, quedà impressionada en descobrir que entre els assistents a la reunió del Toisó D'Or de Barcelona també hi havia el Comte d'Egmont, pare del famós heroi flamenc

contra l'opressió hispànica. Un moment especial, que demostrava que l'amistat entre Catalunya i Flandes no és pas nova ni casual, sinó que s'enfonsa en les arrels de la nostra història.

No va ser casualitat que un dels presents que el President Torra va entregar al Ministre President Jan Jambon fos precisament 'Egmont', l'obra de Goethe escrita fa més de 200 anys adaptada de forma excel·lent per La Campana amb pròlegs del President Puigdemont i Joan Lluís Bozzo. Hi és tot: els jutges fabricants de mentides, la voluntat castellana de reduir el poble flamenc a viure sense les seves lleis, la repressió del Duc d'Alba, la injustícia... però també el debat més important i que marca la història: mentre Guillem d'Orange té clar des del primer minut que no poden permetre que el Duc d'Alba els agafi i aposta per marxar de Brussel·les i refugiar-se i fer-se fort a la seva província (més al nord), Egmont es considera un home innocent, un home que respecta les lleis i les llibertats al qual no es pot jutjar a dreta llei, per aquest motiu prefereix quedar-se. De facto, sotmetre's a la llei de Felip II i el seu emissari. L'empresonament i la mort l'esperaven de forma immediata i pràcticament sense judici. Orange, que també va morir a mans d'un mercenari al servei hispànic, va viure per organitzar la revolta que portà finalment els Països Baixos a la independència.

Sotmetre's a la llei de l'enemic que et vol destruir o no fer-ho per lluitar des de fora.

Resulta un debat tristament actual. Per acabar-ho d'adobar, tant el comte d'Egmont com Felip II eren membres de l'orde del Toisó d'Or, com els seus pares, condició que donava la immunitat (excepte si tot l'ordre reunit en conclave la retirava). Felip II no va tenir cap escrúpol en empresonar Egmont i fer-lo executar a la Grand Place de Brussel·les igualment. Les crides a l'amnistia per part d'altres reis europeus membres de l'Ordre van ser inútils. Llavors, com ara, estar sota la llei d'aquell que a un el vol destruir, és condemnar-se.

Tornant al principi, si Europa vol afrontar l'embat xinès dels pròxims anys, hauria de mirar més a Catalunya i Flandes i menys a Madrid. Més a les nacions que estimen la llibertat i menys als qui només apliquen el llenguatge (xinès) de la repressió encara que sigui rebaixat. Mentrestant els catalans hauríem d'aprendre més sobre la nostra pròpia història i la dels pobles que han patit la repressió hispànica/espanyol, el coneixement d'un mateix és la clau de qualsevol victòria.